

LOPE DE VEGA
**LO FINGIDO
VERDADERO**

COMPañÍA NACIONAL DE TEATRO CLÁSICO
DIRIGIDA POR LLUÍS HOMAR

DEL 12 AL 22 DE MAYO
10 ÚNICAS FUNCIONES

Sinopsi

Junt amb *Hamlet*, de Shakespeare, i *L'impromptu de Versailles*, de Molière, *Lo fingido verdadero* construeix una fascinant trilogia sobre el teatre dins el teatre al segle XVII.

El teatre barroc va insistir en la idea que la vida és una representació teatral en la qual els papers estan escrits per Déu, i el nostre talent com a intèrprets serà jutjat en funció dels preceptes cristians.

Les tres jornades de l'obra ens proposen una fascinant reflexió sobre el destí i les seves aparents arbitriietats. El fingiment al qual obliga l'art teatral podrà convertir-se en un viatge cap a la veritat, sigui com sigui la forma en què vulguem identificar-la.

Escrita de manera simultània a *Arte nuevo de hacer comedias*, Lope de Vega ens regala una de les reflexions més fascinants sobre la veritat en la vida i als escenaris que han produït el teatre de tots els temps.

**no me parece razón /
que llamen imitación /
lo que es la misma verdad**

Lo fingido verdadero: tres comèdies en una

En mig del camí de la vida

No coneixem amb exactitud la data en la qual es va compondre i estrenar *Lo fingido verdadero*, però tots els estudiosos conclouen que aquesta peculiar comèdia es devia escriure cap al 1608. Durant els anys quaranta del segle passat, dos eminents investigadors nord-americans (S. Griswold i Courtney Bruerton) van proposar aquella data. Per fer-ho es van basar en les estadístiques sobre els usos mètrics, i en una cançó que es dedica a Lucinda, nom poètic de Micaela de Luján, amant del poeta des de 1598, i de la qual les últimes referències documentals són precisament de 1608. A més a més, als diàlegs del segon acte trobem notables similituds amb alguns passatges d'*Arte nuevo de hacer comedias*, que es va publicar el gener de 1609 i, presumiblement, es va escriure i pronunciar en públic (es tracta d'una lliçó acadèmica o conferència) a la tardor del 1608.

Lope de Vega tenia en aquell moment quaranta-sis anys, i portava dedicat professionalment a l'escriptura teatral a prop de vint-i-cinc anys. Atresorava, doncs, una llarga experiència en la difícil tasca d'intuir els gustos i les exigències del públic, i engiponar els textos que servien de base per a espectacles que havien d'interessar a l'auditori dels corrals de comèdies, al qual acudien, junts però no regirats, nobles i plebeus, dones i homes, lletrats i analfabets.

Tenint en compte la seva portentosa fertilitat i de la seva inusual capacitat de treball, en aquests vint-i-cinc anys d'intensa dedicació havia escrit entorn 250 comèdies. En la llista que va incloure el pròleg de la novel·la *El peregrino en su patria* (1604) cita 217 títols. En els quatre anys que mitjancen fins a 1608-1609 va haver de redactar unes trenta o quaranta peces més. Algunes d'elles s'han perdut.

Una llançà a favor de la professió teatral

Per a construir aquesta peça, va trobar en el *Flos sanctorum nuevo i Historia general de la vida y hechos de Jesucristo y de todos los santos* (1582), d'Alonso de Villegas les aventures de Ginés, un còmic, de temps l'emperador Diocleciano, que es va convertir al cristianisme mentre interpretava el paper d'un màrtir: Déu li va donar en aquest recurs escènic "un vehement impuls perquè fes de debò el que fingia de burla".

Aquest argument ofería la possibilitat de santificar, de canonitzar la professió teatral, que sempre va estar en el punt de mira d'uns certs moralistes. *Lo fingido verdadero* és la història d'una conversió: de pecador a sant. Lope, com a sant Agustí, sabia que els sants es fan dels pecadors. Li convenia creure-ho. També entre les gents dissolutes de la faràndula podia sorgir l'home de nou que aconseguís la gràcia divina.

Quan va imprimir la seva comèdia en la *Part XVI* (entre finals de 1621 i principis de 1622), va col·locar al capdavant una culta i afectuosa dedicatòria al més brillant dels seus deixebles: Tirso de Molina, el frare mercedari que amb tanta fortuna va conrear la comèdia nova i amb tanta passió la va enaltir i va defensar enfront dels seus crítics. Una nova picada d'ullet als quals dedicaven la seva vida al noble art de fer la vida més grata als seus semblants mitjançant les representacions teatrals.

És molt possible, com suggereix Javier Rubiera, que "aquesta tragicomèdia de la vida i martiri de sant Ginés representant" s'escriués per encàrrec per a les festes del Corpus Christi. Tenim ben documentats altres casos semblants, com *El màgic prodigiós*, compost per Calderón per a respondre a la demanda de l'Ajuntament de Yepes en 1637.

L'ombrívol, sagnant i atzarós univers del poder

Lo fingido verdadero s'organitza com un tríptic. Per al primer acte, Lope de Vega va buscar alguns capítols de la vida de *Diocleciano en la Historia imperial y cesárea* (1547) de Pedro Mexía. S'obre amb les protestes, a la vora del motí, de la soldadesca, i presenta un impactant procés de canvi en el cim del poder polític, esquitxat per un cúmul de morts, unes fortuïtes i altres provocades. Alçar-se amb el ceptre -sembla dir-nos l'autor- sempre té alguna cosa d'absurd i incontrolable. L'espectador sent el vertigen i la desraó de l'atzar i del crim. Diocleciano, un humil soldat en la realitat dramàtica (en la història la seva posició era menys modesta), assisteix en un segon pla als incidents que posen fi a la vida dels emperadors que li van precedir i amb l'assassí d'un d'ells. Un aire de tragèdia d'horror, de violència, abusos i atropellaments s'ententeix amb averanys, tempestes, jactanciosos desafiaments al destí, nits de farra... En el penúltim dels quadres d'aquest primer acte un criat recorda a Carino, en el cim del poder, que la seva vida és una representació que acabarà en la mort: *Theatrum mundi*. La realitat s'assembla al teatre. La veritat té la mateixa textura que el fingit.

Teatre sobre el teatre, teatre en el teatre

La segona fulla del tríptic ens presenta, ja coronat emperador, a aquell pobre soldat que al mateix temps que somiava vagament amb el seu ascens al poder, havia de demanar fiat un pa. Diocleciano desitja apuntalar i «normalitzar» l'exercici polític compartint-lo amb els seus antics camarades. Recupera l'amistat i l'amor de la vella soldadera que li va prestar ajuda en temps de necessitat. S'interessa per «les arts de la pau»: les festes, els espectacles, el teatre..., i reflexiona sobre el sentit del drama i de l'escena.

Com Lope, l'emperador rebutja el teatre altisonant, els versos «durs, sacerdotals i exquisits», detesta les comèdies d'aparell, de tramoia, d'efectes especials, fundades totes «a pujar i baixar monstros del cel». Vol un drama d'intrigues i emocions.

Aquestes reflexions sobre la tècnica interpretativa van portar a Víctor Dixon, catedràtic del Trinity College de Dublín, a assenyalar que *Lo fingido verdadero* és l'*Hamlet* espanyol. És a dir, una funció que ofereix al públic una agitada i sagnant història; en la qual assistim a una representació que té implicacions amb la realitat i trobem diàlegs que mediten sobre l'art teatral, tal com el concebien Shakespeare i Lope, obstinats a crear un drama d'emocions, de comunió simpàtica entre el poeta, els personatges, els actors i el públic, entre el tablado i el pati de mosqueters o la cassola.

El tercer acte fa un volt de rosca a les relacions entre vida i teatre presentades en els dos precedents. Ara no és la realitat la que es compara o es confon amb la ficció. En aquest final del drama el fingit es converteix en realitat. L'actor s'identifica amb el seu personatge i es veu arrossegat per la passió escènica fins al martiri i la santedat.

Al servei d'un públic que demandava varietat i passió en l'escena, Lope construeix tres comèdies en una: un drama històric de descarnada i absurda lluita pel poder, un drama metateatral (teatre en el teatre, teatre sobre el teatre) i una comèdia de sants (conversió i martiri de sant Ginés). Els aristòcrates i vilans, soldats i comerciants, homes i dones, doctes i il·letrats que havien acudit al corral a la recerca d'emocions humanes i estètiques podien tornar satisfets a les seves cases, desitjosos d'atendre la invitació que Ginés els feia en el seu últim parlament: *Mañana temprano espero / para la segunda parte*.

Text del director

Convertir el que es fingeix en veritat. Aquest ha estat i és el propòsit del teatre des dels seus orígens...

... i ho és perquè sense aquesta capacitat de crear realitats que puguin observar, superar i transcendir a la pròpia realitat, el teatre perdria una de les seves atribucions més fascinants, permetre'ns veure allò invisible: emocions i ànimes humanes. Pot semblar que aquest Hamlet de Lope, com algú l'ha anomenat, podria pretendre argumentar en favor de la rotunditat de la presència de Déu en la consciència humana, però sabem que els espectadors d'inicis del segle XVII a qui anava dirigida l'obra no necessitaven argumentació, doncs ningú posava en dubte la presència de Déu en tots els aspectes de la vida.

Així doncs, Lope utilitza l'actor i màrtir Ginés, convertit a la fe cristiana en època de les persecucions de Diocleciano i proclamat posteriorment per l'església sant patró de les gents de teatre, per demanar-los a la dramaturgia que reivindiqui la seva enorme capacitat per portar-nos a veure les coses des d'altres perspectives de la realitat, des d'altres formes de conèixer la veritat.

Avui sabem que el motor que va portar Lope de Vega a escriure l'enorme quantitat de tresors literaris que podem gaudir van ser les seves infinites ganes de viure la vida al límit, convertint l'amor en una necessitat sense la qual tot semblava mancar de sentit. I aquesta presència de l'amor que inunda tota la seva obra dramàtica i tota la seva poesia, troba en *Lo fingido verdadero* un gran ecosistema de ressonàncies, modulacions i variacions.

Lope ens presenta un món sotmès al caos i la corrupció que només trobarà un camí de prosperitat quan aparegui l'amor. Un amor que educarà el poder, que ens llançarà als abismes quan siguem rebutjats per la persona estimada però que ens lliurarà capacitat d'aprendre a ser honestos i a respectar l'altre, un amor que no es pot imposar sinó proposar, un amor que ens pot convidar a un viatge més complex, el de l'amor a allò transcendent, a l'invisible, a allò metafísic.

He llegit en algun lloc que per arribar a Déu cal anar-hi sense Déu. Sembla ser que Lope va imaginar que aquests temps nostres necessiten de l'amor per viatjar als destins més insospitats dels nostres anhels.

Lluís Homar

Compañía Nacional de Teatro Clásico

La Compañía Nacional de Teatro Clásico es una unitat de producció de l'INAEM (Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música) que depen del Ministerio de Cultura y Deporte. Creada per Adolfo Marsillach l'any 1986, és la institució de referència en la recuperació, preservació, producció i difusió del patrimoni teatral anterior al segle XX, amb especial atenció al Siglo de Oro i al vers clàssic.

Al llarg de la seva història, la companyia ha fet més d'un centenar de produccions que han viatjat, no només per tot l'Estat, sinó també per molts llocs d'Europa i Amèrica.

Lluís Homar dirigeix la companyia des de setembre de l'any 2019. Anteriorment, va ser dirigida per Adolfo Marsillach, Rafael Pérez Sierra, Andrés Amorós, José Luis Alonso de Santos, Eduardo Vasco i Helena Pimenta.

**COMPAÑÍA NACIONAL
DE TEATRO CLÁSICO**
TEATRO DE LA COMEDIA

CNTC

La crítica ha dit

“EL TRABAJO DE MONTSE DÍAZ O SILVIA ACOSTA EN ESTE PUNTO SON BRILLANTES.”

Diana Rivera, *En Platea*

“UN HOMENAJE AL VERSO DE LOPE Y UNA DECLARACIÓN DE AMOR HACIA EL TEATRO Y AL TEATRO DE LA PROPIA VIDA EN LA QUE LOS LÍMITES ENTRE LO REAL Y LO APARENTE SE SUPERPONEN.”

Diana Rivera, *En Platea*

“BRILLAN IGUALMENTE ÁLVARO DE JUAN Y JOSÉ RAMÓN IGLESIAS, QUE CONSTRUYEN PERSONAJES CARISMÁTICOS CON GRAN COMICIDAD. MARÍA BESANT SORPRENDE CON UNA CAMILA ENIGMÁTICA Y ELEGANTE Y A SU LADO AISA PÉREZ CONSTRUYE UNA MARCELA ENÉRGICA, CARNAL Y DECIDIDA. ES IGUALMENTE OBLIGADO CITAR EL ARCO QUE DESARROLLA EL PERSONAJE DE DIOCLECIANO REPRESENTADO POR UN ARTURO QUEREJETA SIEMPRE SOLVENTE PESE UN INOPORTUNO QUIEBRO EN LA VOZ.”

Diana Rivera, *En Platea*

“EL MONTAJE DE LA OBRA ES MUY ESTILIZADO, UN ACIERTO DADA LA CANTIDAD DE PERSONAJES QUE PASAN POR EL ESCENARIO.”

Luís Muñoz, *Revista Tarántula*

“UN SÓLIDO ELENCO (...) CORAL EN QUE TODOS LOS ACTORES SON FUNDAMENTALES PARA EL BUEN RESULTADO DE LA REPRESENTACIÓN, MARCADOS CON ACIERTO POR EL DIRECTOR.”

Luís Muñoz, *Revista Tarántula*

“HOMAR HA LEVANTADO UNA PROPUESTA ESPECTACULAR QUE VA DE MENOS A MÁS, Y EN LA QUE LOS 15 ACTORES EN ESPLÉNDIDOS EN SU CONJUNTO, BRINDAN AL PÚBLICO UNA COMEDIA DE VERDAD QUE, ADEMÁS, HARÁ DISFRUTAR (...) INTERESANTÍSIMA.”

José Miguel Vila, *Diario Crítico*

“UN RETO ESCÉNICO QUE EL DIRECTOR LLUÍS HOMAR CONSIGUE DEFENDER DE INICIO A FIN GRACIAS A SU VERSÁTIL ELENCO”.

Mariona Tijeras, *Cultura joven*

“LA COMPLICIDAD Y ARMONÍA DEL REPARTO CONSIGUEN REPRESENTAR EXITOSAMENTE EL MISE EN ABYME (HISTORIA DENTRO DE UNA HISTORIA)”.

Mariona Tijeras, *Cultura joven*

“GRACIAS A UNA ACTUACIÓN SUBLIME DE ISRAEL ELEJALDE, LA OBRA SE ELEVA A LO MÁS ALTO MIENTRAS ESTÁ ACOMPAÑADA POR LA DELICADA VOZ CELESTIAL DE AINA SÁNCHEZ”

Mariona Tijeras, *Cultura joven*

“LOPE DE VEGA SIGUE SIENDO UN GENIO CINCO SIGLOS DESPUÉS Y LLUÍS HOMAR LE COGE BIEN EL PUNTO EN ESTA OBRA.”

Paula Corroto, *El Confidencial*

“EN SU CONJUNTO, SE PASAN MUY BIEN LAS DOS HORAS QUE DURA ‘LO FINGIDO VERDADERO’, LOS ACTORES ESTÁN ESTUPENDOS Y, AL FINAL, HAS IDO A VER UNA COMEDIA DE LOPE DE VEGA, QUE MAL REGUSTO NO TE VA A DEJAR NUNCA.”

Paula Corroto, *El Confidencial*

“ARRIESGADA Y ACERTADA PROPUESTA DE HOMAR.”

José-Miguel Vila, *Diario Crítico*

“UN MONTAJE ENCOMIABLE.”

Javier Vallejo, *El País*

“BRILLANTE INTERPRETACIÓN DE ISRAEL ELEJALDE AL FRENTE DE UN SOLVENTE ELENCO.”

Diana Rivera, *En Platea*

“LLUÍS HOMAR HA ELEGIDO PARA ESTE RETO A QUINCE ACTORES QUE FLUYEN ORGÁNICAMENTE PESE A LOS OBSTÁCULOS QUE LOPE LES PRESENTA Y RESUELVEN EL DESAFÍO SOBRESALIENTEMENTE.”

Diana Rivera, *En Platea*

UNA PUESTA EN ESCENA QUE NO REQUIERE MÁS AÑADIDOS Y QUE TOMA COMO VERDADERO PROTAGONISTA EL TEXTO, (...) UNA OBRA DE TEATRO QUE CON EL USO DEL VERSO PROVOCA EN EL ESPECTADOR UNA DESREALIZACIÓN Y UNA DESCONEXIÓN DE LA REALIDAD”. -

Mariona Tijeras, *Cultura joven*

“LOS VERSOS DE LOPE DE VEGA PUEDEN RESULTAR COMPLICADOS DE TRAER EN UN ESCENARIO ACTUAL, PERO LLUÍS HOMAR Y LA ACTUACIÓN DE SU ELENCO CONSIGUEN QUE PAREZCA SENCILLO Y UN GOZO PARA EL ESPECTADOR. LO FINGIDO VERDADERO ES LA OPORTUNIDAD DE SABOREAR EL TEXTO DE UNO DE LOS REFERENTES ESPAÑOLES DE SIGLO DE ORO EN UN ESCENARIO ACTUAL Y JUNTO AL REPARTO, SER ESPECTADOR DE DOS OBRAS SIMULTÁNEAS”

Mariona Tijeras, *Cultura joven*

Fitxa artística

Lo fingido verdadero

De: **Lope de Vega**

Direcció: **Lluís Homar**

Amb: **Silvia Acosta, María Besant, Montse Díez, Israel Elejalde, Miguel Huertas, José Ramón Iglesias, Ignacio Jiménez, Álvaro de Juan, Jorge Merino, Aisa Pérez, Paco Pozo, Arturo Querejata, Verónica Ronda, Aina Sánchez, Eva Trancón**

Escenografia: **José Novoa**

Il·luminació: **Juan Gómez-Cornejo**

Vestuari: **Pier Paolo Álvaro**

Música: **Xavier Albertí**

Veü i paraula: **Vicente Fuentes**

Direcció adjunta: **Oscar Valsecchi**

Ajudant de direcció: **Beatriz Argüello**

Ajudant d'escenografia: **Pablo Chaves Maza**

Ajudant d'il·luminació: **Pilar Valdelvira**

Ajudant de vestuari: **Roger Portal**

Caps tècnics del teatre: **Sergi Lobaco i Raúl Martínez**

Màrqueting i comunicació: **Focus**

Disseny gràfic: **Santi&Kco**

Producció: **CNTC**

Espectacle patrocinat per **Loterías y Apuestas del Estado**

Duració: **2 h aprox.**

Espectacle en **castellà**

Lope de Vega - Autor

Félix Lope de Vega Carpio (1562-1635) va ser un dramaturg i poeta castellà del període barroc, considerat un dels més importants de l'anomenat segle d'or de la literatura en llengua castellana. El volum d'obres teatrals que va escriure arriba a les 1.500 o 2.500, de les quals una impressionant quantitat de 425 ha sobreviscut fins avui. També va signar un gran nombre d'obres dramàtiques i poètiques d'extensió menor. Dins l'art dramàtic el seu estil es coneix com Comèdia nova perquè s'allunya de les normes clàssiques del teatre, així barreja episodis còmics i dramàtics i no atén a la regla de les tres unitats (explicar una sola acció en un sol indret durant 24 h). El seu objectiu principal, com va resumir en *Arte nuevo de hacer comedias en este tiempo*, el seu llibre sobre preceptiva, és entretenir el públic i per a aquest fi qualsevol mitjà és lícit, allunyant-se dels límits que va imposar Aristòtil.

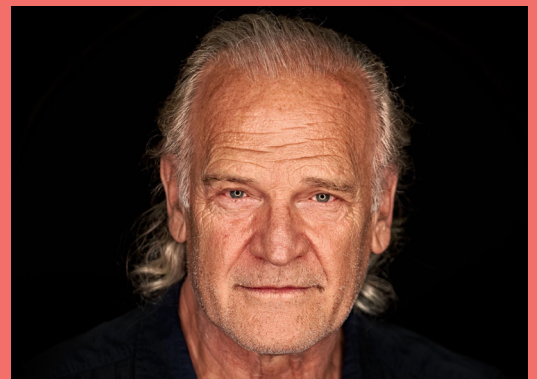

Lluís Homar - Director

Lluís Homar va ser un dels fundadors del Teatre Lliure el 1976 i en va ser el director de 1992 a 1998, participant en més de trenta espectacles. Entre el seu extens currículum teatral, destaquen alguns dels personatges més emblemàtics del teatre català i universal, com ara els protagonistes de *Cyrano* d'Edmond Rostand (2017), *Ricard III* de Shakespeare (2017), *Hamlet* de Shakespeare (1999) o el Manelic de *Terra Baixa* d'Àngel Guimerà (1990 i 2014). Altres muntatges en què ha participat són *Les bruixes de Salem* d'Arthur Miller (2016), *El professor Bernhardt* d'Arthur Schnitzler (2016), *L'art de la comèdia* d'Eduardo De Filippo (2015), *Terra de ningú* de Harold Pinter (2014), *L'home de teatre* de Thomas Bernhard (2005), *Lear* d'Edward Bond (2003) o *Coriolà* de Shakespeare (2002). També ha intervingut a *Otelo*, sota la direcció d'Àngel Carmona, i un any després amb el grup de Teatro Escorpio a *Terra Baixa*, dirigida per Josep Montanyes, i *Quiriquibú*, dirigida per Fabià Puigserver i Guillem-Jordi Graells.

A més, ha dirigit obres d'autors clàssics i contemporanis: *Las Bodas de Fígaro* de Caron de Beaumarchais, *El arte de la comèdia* de Eduardo de Filippo, *Paradero desconocido* de Kressmann Taylor, *Luces de Bohemia* de Valle-Inclán, *Hamlet* de William Shakespeare, *Zowie* de Sergi Pompermayer, *La historia de un soldado* de Stravinsky-Ramuz, *El tiempo y la habitación* de Botho Strauss o *El gorro de cascabeles* de Pirandello, entre d'altres.

En la pantalla gran Homar ha interpretat molts papers, els més destacats son *La mala educació* (2004) i *Los abrazos rotos* (2009) de Pedro Almodóvar, *The Pelayos* d'Eduard Cortès (2012), *Los Borgia* d'Antonio Hernández i en la pel·lícula de ciència-ficció *EVA* (2011), de Kike Maíllo. L'any 2006 va rebre el Premi Nacional de Catalunya per la seva interpretació a *El Hombre de teatro* i l'any 2015 el Max a millor actor pel seu monòleg a *Terra Baixa*. En televisió destaquen les intervencions a les sèries *Àngels i Sants* o *Motivos personales, 23-F: el día más difícil del rey* (2009), *Hispania*, *La leyenda e Imperium*, *Gran Hotel* i *Bajo Sospecha*.

Silvia Acosta

Actriu sevillana de 34 anys, va iniciar la seva carrera a la dansa contemporània. Pel que fa al cinema, ha protagonitzat el llargmetratge *Una vez más*, dirigit per Guillermo Rojas, pel qual ha estat guardonada com a millor actriu revelació als Premis ASECAN 2020. És una actriu molt activa dins el món del teatre amb les companyies Nao d'Amores i TeatroLab.

Els seus principals treballs a televisió han estat a les sèries *Arryán* i *Entre olivos*. Actualment, la podem veure a la sèrie *Dos vidas*, de TVE.

Maria Besant

Titulada en Interpretació Textual per la RESAD, s'ha especialitzat en la tècnica de "Michael Chejov" en el Michael Chekhov Acting Studio de Nova York.

En la Compañía Nacional de Teatro Clásico, ha estrenat *Las bizarrias de Belisa* i *El perro del hortelano* de Lope de Vega (Eduardo Vasco), *La noche de San Juan* de Lope de Vega (Helena Pimenta), *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca (Eduardo Vasco), *El vergonzoso en Palacio*, de Tirso de Molina (Natlia Menéndez) i *La comedia de maravillas* (Lluís Homar).

En teatre també ha participat en els muntatges *La dama duende* (Gabriel Garbisu), *El lindo don Diego* i *El mercader de Venecia* (Denis Rafter), *El monstruo ríe* (Laura Ortega), *Los que no pudieron huir* (Javier Hernández-Simón), *Alicia en el país de las maravillas* (Ainhoa Amestoy), *Pingüinas* (Juan Carlos Pérez de la Fuente), *Juicio a los humanos* (José Piris), *Don Gil de las calzas verdes* (Hugo Nieto), *Eco y Narciso* (David Martínez) o *Tres sombreros de copa* (Natalia Menéndez), entre d'altres.

Montse Díez

Els principals muntatges en els quals ha treballat són: *La entretenida*, dirigit per Helena Pimenta, *Amar después de la muerte*, dirigit per Eduardo Vasco, i *La celosa de sí misma*, dirigit per Luis Olmos, els tres per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico, *El sueño de una noche de verano* i *Alicia en el país de las maravillas*, dirigits per Denis Rafter; *Aspavientos*, dirigit per Elvira Sanz; *El público*, dirigit per Francisco Ortuño; *Dedos* i *No son todo ruiseñores*, ambdós sota la direcció d'Eduardo Vasco; *La cena de los idiotas* i *Los sobrinos del Capitán Grant*, sota la direcció de Paco Mir.

Israel Elejalde

En la Compañía Nacional de Teatro Clásico ha intervingut a *La venganza de Tamar*, *El anzuelo de Fenisa*, *Don Juan o El festín de piedra*, *El Caballero de Olmedo*, *El viaje del Parnaso* o *El castigo sin venganza*, entre d'altres.

Pel que fa a el cinema, ha actuat a *Madres paralelas*, dirigit per Pedro Almodóvar, *Magical girl*, dirigit per Carlos Vermut (Nominat Premis Goya 2015 com a actor revelació), *Gente en sitios*, dirigit per Juan Cavestany; *Me amarás sobre todas las cosas*, dirigit per Chema de la Peña; *La migala*, dirigit per Jaime Dezcallar i *Oculto*, dirigit per Antonio Hernández.

En televisió ha intervingut en les sèries: *Los misterios de Laura* (TVE), *Toledo* (Antena 3), *Amar en tiempo revueltos* (TVE), *Águila Roja* (TVE), *Herederos* (TVE), *Los hombres de Paco* (Antena 3), *Cuenta atrás* (Cuatro), *Flores muertas* (Forta), *Cuéntame cómo pasó* (TVE), *El comisario* (Telecinco), *Hospital Central* (Telecinco), *Un paso adelante* (Antena 3) o *Aquí no hay quien viva* (Antena 3). Recentment, ha format part del repartiment de *45 revoluciones* i *Veneno*.

Miguel Huertas - Músic

Es forma com a pianista a Seattle (Maki Botkin) i a Madrid (Guillermo González). A Viena estudia Lied, correpetició, fortepiano i clau; i a París completa la seva formació amb Noël Lee, Jeff Cohen i Henri Dutilleux. Col·labora amb el Teatre Real durant deu anys, on treballa amb Patricia Barton i Istvan Cjerian. Fins avui compta amb 42 títols complets de teatre líric en el seu haver. Ha treballat amb directors com Georges Lavaudant, Miguel Narros, Ignacio García, Robert Lepage, Joan Anton Rechi, Enrique Viana o Calixto Bieito.

Ha acompanyat en concert a cantants com Isabel Rey, Joan Pons, Aquiles Machado, Ana Ibarra o Diana Damrau. Ha actuat al Teatre Nacional (Catar), al Teatre Real, a l'Auditorio Nacional de Música, o a la H. Universitat de Viena. *La verdad sospechosa*, dirigit per Helena Pimenta, va ser el seu primer treball per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

José Ramón Iglesias

Es forma a l'Instituto del Teatro y de las Artes Escénicas (ITAE) d'Astúries entre 1991 i 1995. Des de 1993 ha participat en més de quaranta espectacles, tretze d'ells amb la Compañía Nacional de Teatro Clásico, a les ordres de diversos directors, com ara: Pilar Miró, José Carlos Plaza, Eduardo Vasco, Gustavo Tambascio, David Ottone, Lawrence Boswell, Jesús Cracio, Jaroslaw Bielski, Natalia Menéndez, Ana Zamora, Félix Estaire, Juan Carlos Pérez de la Fuente o Alfredo Sanzol.

Té una àmplia trajectòria en televisió, on ha participat a multitud de sèries: *Padres*, *La gira Disney*, *El secreto de Puente Viejo*, *Cuéntame*, *La pecera de Eva*, *Impares*, *Aída*, *El ministerio del Tiempo*, *Amar es para siempre* o *ByAnaMilán*.

Actualment, es troba treballant en *La ternura* d'Alfredo Sanzol i estrenarà *Lo fingido verdadero* de Lope de Vega amb direcció de Lluís Homar en la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

Ignacio Jiménez

Natural de Madrid, s'ha format a la RESAD. Ha treballat al Centro Dramático Nacional en els muntatges *Madre Coraje y sus hijos* (Ernesto Caballero), *La ola* (Marc Montserrat-Drukker), *Rapsodia para un hombre alto* (Félix Estaire) i *La rosa tatuada* (Carmen Portaceli) o en la Compañía Nacional de Teatro Clásico en les produccions *La comedia de maravillas* (Lluís Homar), *La noche Toledana* (Carlos Marchena) o *La cortesía de España* (Josep Maria Mestres).

També ha treballat, entre d'altres, amb Mario Gas (*Sócrates, Un tranvía llamado deseo*), Helena Pimenta (*El chico de la última fila*), Pilar Massa (*Esa cara*) o José Gómez-Friha (*Tartufo, el impostor*), i ha col·laborat amb la companyia de dansa La Fármaco dirigida per Luz Arcas (*Una gran emoción política, La voz de nunca* o *El libro de los venenos*). El 2021 va protagonitzar *Alimañas (brillantes)* de Philip Ridley i dirigida per Pilar Massa en Teatros del Canal.

Álvaro de Juan

En la Companyia Nacional de Teatre Clàssic ha estrenat *La dama duende* i *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca, *El perro del hortelano* de Lope de Vega (Josep Maria Mestres), *La noche toledana* de Lope de Vega (Carlos Marchena), en la dramatització de *La corte de los milagros* de José Picón (Alex Ruiz Pastor) o en *El príncipe constante*. A més ha participat als muntatges teatrecs *Beaumarchais*, dirigit per Josep Maria Flotats; *Como los griegos*, dirigit per Cecilia Geijo; *Pim, Pam, Pum*, *El despertar de la primavera* i *Las mujeres sabias*, els tres dirigits per Jesús Salgado; *Los escándalos de Chioggia*, amb direcció de Marc Gatell (Taytantos) i *Un castillo de leyenda*, dirigit per Santiago Senso.

Jorge Merino

Diplomat en la Real Escola Superior d'Art Dramàtic. En teatre, ha actuat en els muntatges *Black el Payaso* (dir. Nacho García); *La venta del encuentro* (dir. Francisco Vidal); *Segismundo* (dir. Gustavo Tambascio, Festival Internacional de Teatro Clásico de Almagro); *Zorba el Griego* (dir. Gustavo Tambascio, Festival Internacional de Teatro Clásico de Almagro); *Las alegres comadres* (dir. Gustavo Tambascio); *El homosexual o la dificultad de expresarse* (dir. Gustavo Tambascio); *La mujer del año* (dir. Ángel F. Montesinos) o *El gran mercado del mundo* (dir. Xavier Albertí).

En televisió, ha participat en *Impares*, *Hermanos y detectives*, *C.L.A -No somos ángeles*, *Martes de carnaval*, *Cuéntame cómo pasó*, *Hospital Central*, *700*, *El botones sacarino*, *Policías*, *La casa de los líos* o *Periodistas*.

Aisa Pérez

Llicenciada en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació, alumna del Royal Conservatoire des arts de Bèlgica, pedagoga i actriu en el Centro Internacional de Investigación teatral. En l'actualitat, actriu en la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

En teatre, ha participat en els muntatges: *Arte nuevo de hacer comedias para jóvenes de nuestro tiempo* (dir. Mariano Estudillo, Compañía Nacional de Teatro Clásico); *En otro reino extraño* (dir. David Boceta, Compañía Nacional de Teatro Clásico, 2020); *Sueño de una noche de verano* (dir. Bárbara LLuch, Compañía Nacional de Teatro Clásico, 2020); *La vida es sueño* (dir. Helena Pimenta, Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico, 2019); *Tarzán, el musical* (dir. Vladimir Ipruvich); *Restos/Fedra* (dir. Juana Casado, ATALAYA, 2014-2016) o *El barbero de Sevilla* (dir. Curro Carreres 2011), entre d'altres.

Paco Pozo

Llicenciat en Art Dramàtic per la ESAD de Màlaga en la especialitat d'Interpretació. En teatre, ha estat ajudant de direcció a *La casa de Bernarda Alba* (dir. José Carlos Plaza, Producciones Faraute, 2021); ha escrit, dirigit i interpretat *Perdónalos, porque no saben lo que hacen* (2021); ha escrit i interpretat *Los invisibles* (dir. Juan Antonio Hidalgo, 2020); ha participat en *Ninforepsia* (dir. Juan Antonio Hidalgo, 2018), ha escrit, dirigit i interpretat *El falso verdadero* (Romanaos de Andalucía, 2018); ha escrit i dirigit *Las plañideras* (2015); ha escrit *iEscúchame un momento!* (2013); ha actuat en *Animales nocturnos* (La imprudente Compañía de teatro, 2012); *La vida es sueño* (Teatro Deucalión, 2009); *El rey Lear* (Cía. Quinta Luneta, 2006 o *La canción del Olvido* (Cía. Teatro Cervantes, 2003), entre d'altres.

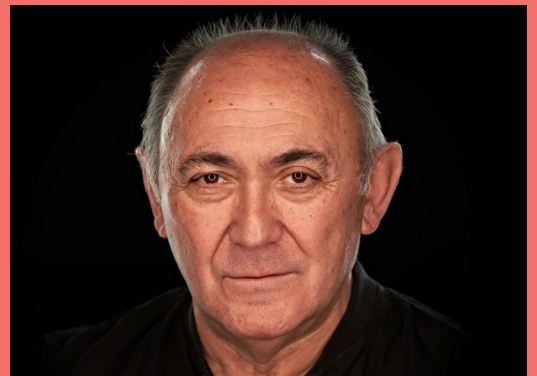
Pel que fa al cinema ha actuat en *Reencuentro* (dir. Alberto Cuevas, 2007); *Ojos cerrados* (dir. Luigi Rodríguez, 2006) o *Sorpresa* (dir. Michael Collins, 2017) i a televisió en les sèries *Los protegidos* (2021), *Allí abajo* (2018), *Cuéntame cómo pasó* (2016) o *Arrayán* (2008).

Arturo Querejata

En la Compañía Nacional de Teatro Clásico ha estrenat *La gran sultana* (Cervantes), *Fuente Ovejuna* (Lope de Vega), *Don Gil de las calzas verdes* (Tirso de Molina), *El médico de su honra* (Calderón de la Barca), *La noche toledana* o *El acero de Madrid* (Lope de Vega), *La vida es sueño* (Calderón de la Barca), *La Estrella de Sevilla* (Lope de Vega), *Don Juan Tenorio* (Zorrilla), *Don Juan o el festín de piedra* (Molière), *Noche de Reyes sin Shakespeare* (Mercedes Lezcano); *Hamlet*, *Otelo*, *El mercader de Venecia*, *Don Juan en Alcalá*, *La ruta de Don Quijote*, *Ricardo III* i *El Caballero de Olmedo* (totes elles amb direcció d'Eduardo Vasco), entre d'altres.

Pel que fa a la televisió ha actuat en les sèries *Amar es para siempre*, *Cuéntame*, *Isabel*, *La república*, *Física o química*, *Hospital central*, *Amar en tiempos revueltos*, *Motivos personales*, *El pantano*, *Abogados*, *El comisario*, *Al salir de clase*, *Robles*, *La huella del crimen*, *Brigada central* o *Planta cuarta*.

Verónica Ronda

En teatre, ha actuat en els següents muntatges: *Yo soy el que soy* (dir. Zenón Recalde, Teatre Kamikaze, 2021); *El tiempo todo locura* (dir. Félix Estaire, LAZONA, 2020/2021); *Histeria del Arte* (dir. Zenón Recalde y Gaby Goldman, 2019-2021); *Ricardo III* (dir. Miguel del Arco, Teatre Kamikaze, 2019-2021); *Danzad Malditos* de Félix Estaire i Alberto Velásco (dir. Albert Velásco, Premi Max al millor espectacle revelació 2016); *Como gustéis*, de Shakespeare (dir. Marco Camiti, CDN, 2014); *El médico de su honra* de Calderón de la Barca (dir. Jesús Peña, Teatro Corsario, 2012); o *El caballero de Olmedo* de Lope de Vega (dir. Fernando Urdiales, Teatro Corsario, 2009), entre d'altres.

Pel que fa a la televisió ha participat en les sèries *Vis a Vis: El oasis* (Fox, 2020); *Estoy vivo* (RTVE, 2019); *Valeria* (Netflix, 2019); *Nasdrovia T1* (Movistar+ i Globomedia, 2019); *Desaparecidos* (Mediaset, 2019); *Cuéntame cómo pasó* (RTVE, 2019); *Amar es para siempre* (Atresmedia, 2018); o *Centro Médico* (RTVE, 2018).

Aina Sánchez

Va estudiar en l'Institut del Teatre de Barcelona, en l'especialitat de música, i doblatge a l'Escola de doblatge de Barcelona. Ha participat en els muntatges teatrals: *Vida privada*, dirigida per Xavier Albertí, *Llibertat*, dirigida per Josep Maria Mestres, el musical *OnzeNouCatorze*, dirigit per Pere Planella, *Safari Pitarra*, dirigida per Jordi Oriol i Josep Pedrals, *Fang i Setge*, dirigida per Joan Font, *L'hort de les Oliveres*, dirigida per Xavier Albertí o *El gran mercado del mundo*, amb direcció també de Xavier Albertí.

Eva Trancón

En teatre ha participat en els muntatges: *El legado* de Don Juan de Guillermo Amaya (dir. Guillermo Amaya, Compañía Oroenpaño); *El condenado por desconfiado* de Tirso de Molina (dir. Carlos Aladro, Compañía Nacional de Teatro Clásico); *La estrella de Sevilla* de Lope de Vega (dir. Eduardo Vasco, Compañía Nacional de Teatro Clásico); *El pintor de su deshonra* de Calderón de la Barca (dir. Eduardo Vasco, Compañía Nacional de Teatro Clásico); *Himmelweg, camino del cielo* de Juan Mayorga (dir. Antonio Simón, Centro Dramático Nacional) *Don Juan Tenorio* de Zorrilla (dir. Eduardo Vasco, Compañía Nacional de Teatro Clásico) o *La dama boba* de Lope de Vega (dir. Helena Pimenta, Compañía Nacional de Teatro Clásico), entre d'altres.

Ha participat en les sèries *Tres son multitud*, *Mis adorables vecinos*, *Un paso adelante*, *Compañeros*, *Siete Vidas* o *Los desastres de la guerra*.

Empreses patrocinadores

Institucions

Mitjans de comunicació

Amb la col·laboració de

Venda d'entrades

teatreroomea.cat

Horaris

Dimarts a dissabte: 20 h

Diumenges i festius: 18.30 h

Preus

A partir de 17€

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Romea - www.teatreroomea.cat

Preus especials per a grups a

Promentrada www.promentrada.com

93 309 70 04

Contacte de premsa

Albert López, Judit Hernández i Anna Pérez

93 309 75 38 – premsa@focus.cat

www.focus.cat/press

Molt més a

Comparteix la teva experiència

amb el hashtag **#LoFingidoVerdadero**

i etiqueta **@TeatreRomea**

informació general